

Eugeniusz Koko

Profesor Marian Mroczo (22 XII
1938-30 IV 2017)

Rocznik Gdański 7576, 227

2015/2016

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

PROFESOR MARIAN MROCZKO
(22 XII 1938–30 IV 2017)

Prof. zw. dr hab. Marian Mroczko urodził się 22 grudnia 1938 r. w Boryni, w województwie lwowskim. Naukę rozpoczął w 1945 r. w jednoklasowej szkole wiejskiej w Brzegach koło Krzyża Wielkopolskiego, już w nowej „zachodniej” rzeczywistości. W 1956 r. zdał maturę w Liceum w Krzyżu, po czym przez rok pracował jako nauczyciel w Trzciance. W 1957 r. rozpoczął dalszą naukę w Studium Nauczycielskim w Poznaniu, którą kontynuował w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Gdańsku. Studia ukończył w 1963 r. Promotorem Jego pracy magisterskiej, poświęconej działalności obozu ugody z caratem w latach 1882–1906, był prof. Adam Dygdała. Po zakończeniu studiów powrócił do oświaty. Przez dłuższy okres był dyrektorem dużego zespołu szkół technicznych w Pucku. Nie zaniechał przy tym dalszego kształcenia, uczęszczając na seminarium doktorskie prowadzone przez profesora Romana Wapińskiego. W grudniu 1972 r. obronił pracę doktorską pt. „Geneza i oblicze ideowo-polityczne Związku Obrony Kresów Zachodnich”. W 1974 r. został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Historii UG. W 1981 r. na podstawie książki „Problemy kształtowania myśli zachodniej w Drugiej Rzeczypospolitej” Rada Wydziału Humanistycznego UG nadała Marianowi Mrocze stopień doktora habilitowanego. Rok później został powołany na stanowisko docenta. W 1991 r. uzyskał awans na stanowisko profesora nadzwyczajnego na Uniwersytecie Gdańskim. Cztery lata później decyzją Prezydenta RP, m.in. za książkę „Ziemie dzielnic pruskiej w polskich koncepcjach i działalności politycznej 1864–1939”, otrzymał tytuł profesora nauk humanistycznych. Wśród kolejnych znaczących Jego osiągnięć były biografie polityczne Stanisława Kozickiego (1999) i Eugeniusza Romera (2008). W Jego opracowaniu ukazał się również „Pamiętnik Stanisława Kozickiego” (2009). Karierę naukową łączył z pełnieniem funkcji kierowniczych w strukturach uczelni. W latach 1984–1990 przez dwie kadencje był prodziekanem Wydziału Humanistycznego UG, zaś w latach 1993–1996 dyrektorem Instytutu Historii UG. W latach 1997–2004 kierował Zakładem Historii Najnowszej Polski. Od 2004 r. był profesorem zwyczajnym w Akademii Pomorskiej w Słupsku, gdzie od 2005 r. kierował Zakładem Historii Najnowszej Powszechnej. Zmarł 30 kwietnia 2017 r. Był ciepłym, dobrym Człowiekiem, którego zawsze nam będzie brakować.

prof. zw. dr hab. Eugeniusz Koko